

РЕШЕНИЕ

№ 426

гр. Плевен, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря М.С.Й.
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Гражданско дело
№ 20214400100032 по описа за 2021 година

Искове с правно основание чл. 422 ал. 1 ГПК вр. чл. 415 ГПК.

Производството по делото е образувано по искова молба /ИМ/ на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****, в качеството ѝ на правопреемник на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****, чрез пълномощника му адвокат С.Д. от САК против Ю.А.Г. и Д. Г. Г. от гр. Плевен, с която са предявени искове по реда на чл. 422 ал. 1 ГПК за установяване съществуването на вземанията на Банката по заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, издадени по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС.

В ИМ Банката - ищец твърди, че с вписване от **12.11.2019 г.** в Търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ към АВ е вписано преобразуване чрез вливане на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, както и заличаване на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София като търговец, след което е извършено преобразуване по чл. 262 вр. чл. 263 и ал. 2 от ТЗ и чл. 3.1 от Договора за преобразуване, по силата на което вписване Банката - ищец се явява универсален правопреемник на цялото имущество на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София.

В ИМ се твърди, че на **06.11.2006 г.** между „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София и „Г. и Б“ ООД е сключен договор за кредит № 661/2006 г., наричан за краткост Договора, по силата на който кредитодателят е предоставил на кредитополучателя кредит в размер на **75 000 евро**, който е усвоен от кредитополучателя, тъй като е отпуснат целево за погасяване на задължения на кредитополучателя към „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА“

АД. Твърди се, че съгласно чл. 12.3 от Договора за обезпечаване на вземането по Договора е издаден запис на заповед, който е авалиран от Ю.А.Г.. Твърди се, че съгласно чл. 5 ал. 1 от Договора главницата по кредита се олихвява с годишна лихва, определена като сбор от Базисен банков лихвен процент + надбавка от **3,5 %**, като дължимата лихва по кредита се начислява ежемесечно и се издължава от кредитополучателя на датата на падежа всеки месец съгласно чл. 6 ал. 2 от Договора. Твърди се, че съгласно чл. 7 ал. 1 от Договора Банката – кредитодател има право при забава на плащането на главницата и/или начислени лихви от кредитополучателя независимо от причината да олихвява просрочените суми с наказателна лихва /неустойка/ в размер на договорения лихвен процент + **10 %**. Твърди се, че съгласно чл. 3 ал. 3 от Договора срокът за ползване и издължаване на кредита е до **30.10.2007 г.**, а съгласно чл. 4 от Договора този срок може да бъде издължаван. Твърди се, че съгласно раздел IV от Договора в полза на Банката - кредитодател са предоставени обезпечения от кредитополучателя, както следва: вписана втора по ред договорна ипотека, учредена в полза на кредитодателя върху Административно-битова и складова база с РЗП 853,60 кв.м. и дворно място от 1 885 кв.м., намиращи се в гр. Плевен, местност „Текийски орман“, имуществена застраховка на ипотекираното имущество при посочени застрахователни дружества, запис на заповед, издаден от кредитополучателя и авалиран от Ю.А.Г.. Твърди се, че на **29.10.2007 г.** страните по Договора подписват Анекс А01-661/2007 към Договора за кредит, по силата на който срокът за ползване и погасяване на кредита се удължава до **30.12.2008 г.**, а кредитополучателят се задължава да заплаща по сметка на Банката –кредитодател административна такса в размер на **0,8 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му. Твърди се, че на **30.12.2008 г.** страните по Договора подписват Анекс А02-661/2007 г. към Договора за кредит, по силата на който срокът за ползване и погасяване на кредита се удължава до **31.12.2009 г.** Твърди се, че с чл. 2 от Анекса страните са договорили ново обезпечение на кредита, а именно: Д. Г. Г., В.А.Б. и К.Г.Б. да поемат задължение за поръчителство по договора за кредит и всички анекси към него. Твърди се, че кредитополучателят се е задължил да заплаща по сметка на Банката –кредитодател административна такса в размер на **1 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за периода на кредита и да сключи имуществена застраховка върху ипотекираното имущество, по която кредитодателят да е трето ползващо се лице. Твърди се, че на **10.11.2009 г.** страните по Договора подписват Анекс А03-661/2007 г. към Договора за кредит, по силата на който срокът за ползване и погасяване на кредита се удължава до **31.12.2010 г.**, като Анексът е подписан от посочените поръчители, сред които Д. Г. Г. и Ю.А.Г., които са се задължили солидарно за всички задължения на кредитополучателя по договора за кредит. Твърди се, че с Анекса кредитополучателят отново се е задължил да заплаща по сметка на Банката – кредитодател административна такса в размер на **1 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по

обслужването му за периода на кредита. Твърди се, че на **01.10.2010 г.** между Банката – кредитодател, кредитополучателя и посочени лица като съдлъжници, сред които Д. Г. Г. и Ю.А.Г. подписват Анекс А04-661/2007 г. към Договора за кредит, по силата на който срокът за ползване и погасяване на кредита се удължава до **30.12.2011 г.**, като кредитополучателят и съдлъжниците се задължават солидарно да заплатят всички задължения по договора за кредит. Твърди се, че с Анекса кредитополучателят отново се е задължил да заплаща по сметка на Банката –кредитодател административна такса в размер на **0,5 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за периода на кредита. Твърди се, че задълженията по Договора и анексите към него не са изпълнени от кредитополучателя или съдлъжниците към датата на изтичане на договора за кредит, което породило правният интерес на Банката-кредитодател да потърси съдебна защита на правата си по реда на чл. 417 т. 2 от ГПК.

Твърди се, че след подадено заявление от Банката-кредитодател пред ПлРС е образувано заповедно производство и заявлението е уважено, като е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК № 3681/09.10.2012 г. по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС и изпълнителен лист срещу кредитополучателя и посочените солидарни длъжници, едни от които са Д. Г. Г. и Ю.А.Г.. Твърди се, че със заповедта по чл. 417 от ГПК на длъжниците е разпоредено да заплатят солидарно в полза на Банката-кредитодател следните парични суми:

- сумата от **75 000 евро**, представляваща главница по договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г., изменен и допълнен с анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г., анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение до окончателното плащане на вземането;
- сумата от **2 478,14 евро**, представляваща възнаградителна лихва по чл. 5 ал. 1 от раздел II от договора за кредит, ведно с анексите към него за периода от **30.08.2011 г. до 29.12.2011 г.** вкл.,
- сумата от **8 413,02 евро**, представляваща наказателна лихва по чл. 7 ал. 1 от раздел II от договора за кредит, ведно с анексите към него за периода от **30.12.2012 г. до 23.07.2012 г.** вкл.,
- сумата от **3 359,77 лв.** за държавна такса в заповедното производство.

В ИМ се твърди, че въз основа на издадения по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 135/2013 г. по описа на ЧСИ Н.В., рег. № 814 по описа на КЧСИ и район на действие ОС Плевен, което е прекратено на 26.01.2018 г.. Твърди се, че след това е образувано ново изпълнително дело № 128/2018 г. по описа на същия ЧСИ, което към момента е висящо. В ИМ се твърди, че на **15.11.2020 г.** на Банката – ищец е връчено съобщение и разпореждане по ч.гр.д. № 4281/2012 г. на ПлРС, с което съдът разпоредил на Банката да предяви установителен

иск по чл. 415 ал. 1 т. 2 от ГПК за установяване съществуването на вземането си към длъжниците, което породило правният интерес на Банката да потърси защита на правата си по исков съдебен ред.

Моли се съда като съобрази представените по делото доказателства да постанови решение, с което да уважи предявените иски с правно основание чл. 422 от ГПК като присъди в полза на ищеца направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от назначения на ответниците особен представител адвокат М.А., подписан с електронен подпис, в който исковите се оспорват като неоснователни и недоказани и се излагат възражения в тази насока. Особеният представител възразява, че договорът за кредит и анексите към него съдържат нищожни клаузи, поради което са частично недействителни. Според ответниците нищожни при условията на чл. 146 ал. 1 от ЗЗП са клаузите на чл. 5 ал. 2 и чл. 7 ал. 1 от Договора от 06.11.2006 г., като същите се явяват договорени в нарушение на чл. 143 т. 3, т. 10 и т. 12 от ЗЗП, тъй като кредитополучателят „Г. и Б“ ООД има качеството на потребител по смисъла на § 13 т. 1 от ЗЗП, а договорът за кредит съставлява потребителски договор. Твърди се, че посочените клаузи са неравноправни, тъй като не са индивидуално уговорени, създават значително неравновесие в отношенията между страните и позволяват на Банката – кредитодател едностранно, без да са налице обективни условия за това, предвидени в договора по своя воля да променя лихвените проценти по договора, в това число на неустойката, уговорена като наказателна лихва. Според ответниците съдът следва да съобрази недействителността на тези клаузи, да я обяви и да приеме, че ответниците не дължат претендираните договорна и наказателна лихва. Според ответниците клаузата на чл. 7 от Договора е нищожна и при условията на чл. 143 т. 18 от ЗЗП и поради това, че нарушава изискването за добросъвестност и ограничава правата на потребителя, произтичащи от чл. 10 ал. 3 от ЗЗД, като създава задължение за потребителя да плати необосновано високо обезщетение за забава. Според ответниците чрез клаузите на чл. 7 от Договора и следващите, касаещи възнаградителната лихва се стига до анатоцизъм, уговаряне на лихва върху лихва, което е недопустимо, тъй като ответниците са физически лица, а не търговци. Моли се съда като съобрази възраженията в отговора и доказателствата по делото да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски с правно основание чл. 422 от ГПК.

В о.с.з. ищецът се представлява от адвокат Б.К. от САК и поддържа предявените иски, като претендира и направените по делото разноски. В депозираната по делото молба с вх. № от 26.11.2021 г. ищецът поддържа исковите, но алтернативно, в случай, че съдът установи, че възразението срещу процесната заповед е подадено след изтичане на срока за това моли съда да остави предявените иски без разглеждане и да прекрати производството по делото, като съобрази, че ищецът не е дал повод за завеждане на делото, а е изпълнил разпореждане на съда. Моли съда в случай,

че исковете са допустими да ги уважи изцяло. Претендира разноски в размер на **8 954,77 лв.** в исковото производство, като иска молбата да се счита в тази част за списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Ответниците, редовно призовани чрез назначения им особен представител адвокат М.А. от ПлаК се представляват от същия поддържат депозирания отговор и изложените в него възражения. В депозирания по делото писмени бележки особеният представител адвокат М.А. поддържа становището си за неоснователност на исковете, като подробно обсъжда клаузите на договора за кредит и заключението на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/ и се прави извод, че клаузата на договора за кредит, съгласно която Банката има право едностранно да променя БЛП по кредита се явява уговорена в противоречие с принципа за добросъвестност при договарянето. Според особения представител при съобразяване на заключението на СИЕ и историята на ББЛП следва да се приеме, че при платена възнаградителна лихва в размер на **33 153,80 евро** за целия период на действие на договора за кредит е надплатена сумата от **4 091,80 евро** при липса на представени погасителни планове с подписа на ответниците и липса на доказателства за надлежно взети решения от Банката за увеличаване на възнаградителната лихва и надлежното ѝ съобщаване на кредитополучателя.

Съдът, като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства, прецени ги по реда на чл. 12 и чл. 235 ГПК поотделно и в тяхната съвкупност и прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът приема, че е сезиран с обективно съединени искове, предявени от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** против Д. Г. Г. и Ю.А.Г. за установяване съществуването на паричните вземания на Банката по заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по реда на чл. 417 от ГПК № 3681/09.10.2012 г. по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС и изпълнителен лист срещу длъжниците Д. Г. Г. и Ю.А.Г. общо за сумата от **85 891,16 евро**, както следва:

иск за сумата от **75 000 евро**, представляваща главница по договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г., изменен и допълнен с анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г., анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 24.07.2012 г. до окончателното плащане на вземането;

иск за сумата от **2 478,14 евро**, представляваща дължима възнаградителна лихва по чл. 5 ал. 1 от раздел II от договора за кредит, ведно с анексите към него за периода от **30.08.2011 г. до 29.12.2011 г.** вкл.,

иск за сумата от **8 413,02 евро**, представляваща наказателна лихва по чл. 7 ал. 1 от раздел II от договора за кредит, ведно с анексите към него за

периода от **30.12.2012 г. до 23.07.2012 г. вкл.**

Установява се от приложеното към доказателствата ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПЛРС, че „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК на **24.07.2012 г.** в ПЛРС против солидарните длъжници „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представляван от М.Т.А., „ГАРЕБО“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представлявано от В.Т.Т., „ЕГЕЯ-43“ ООД, ЕИК *****, представлявано от П.Т.Д., Ю.А.Г., Д. Г. Г., К.Г.Б., В.А.Б., П.Т.Д., Г.Т.Д., към което като документи по чл. 417 ГПК е представила извлечение от счетоводните книги по сметка по договор за кредит № 661/06.11.2006 г. и анексите към него анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г., анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., пълномощно от изпълнителните директори на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София в полза на В.С., в качеството на директор на Дирекция „Правна“ на Банката с нотариална заверка на подписа на упълномощителите от 11.03.2008 г. от нотариус Р.Т., рег. № 348 и район на действие СРС, пълномощно от В.С. в полза на адвокат В.С. от ПЛАК с нотариална заверка на подписа на упълномощителя от 02.12.2009 г. от нотариус Р.Т., рег. № 348 и район на действие СРС.

Установява се, че въз основа на заявлението и представените със същото документи ПЛРС е издал заповед за незабавно изпълнение № 3681/09.10.2012 г. по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на съда, с която разпоредил на длъжниците „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представляван от М.Т.А., „ГАРЕБО“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представлявано от В.Т.Т., „ЕГЕЯ-43“ ООД, ЕИК *****, представлявано от П.Т.Д., Ю.А.Г., Д. Г. Г., К.Г.Б., В.А.Б., П.Т.Д., Г.Т.Д. солидарно да заплатят на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София парични суми, както следва: сумата от **75 000 евро**, представляваща главница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение до окончателното плащане на вземането, сумата от **2 478,14 евро**, представляваща възнаградителна лихва за периода от **30.08.2011 г. до 29.12.2011 г. вкл.**, сумата от **8 413,02 евро**, представляваща наказателна лихва за периода от **30.12.2012 г. до 23.07.2012 г. вкл.**, както и сумата от **3 359,77 лв.** за държавна такса в заповедното производство, като е посочил, че вземанията на Банката произтичат от извлечение от счетоводните книги към 23.07.2012 г. по договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г., анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г. и анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г. Установява се, че на 23.01.2012 г. адвокат В.С., в качеството на пълномощник на Банката – заявител в заповедното производство е снабден с изпълнителен лист по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПЛРС.

Установява се от представеното по делото разпореждане от 06.11.2020 г. по изпълнително дело № 20188140400128/2018 г. по описа на ЧСИ Н.В. с рег. № 814 при КЧСИ и район на действие ОС Плевен, че ЧСИ след като е приела,

че призовките за доброволно изпълнение до длъжниците Ю.А.Г. и Д. Г. Г. не могат да бъдат връчени при условията на чл. 47 от ГПК и чл. 430 от ГПК е назначила на същите за особен представител адвокат Е.П. от ПЛАК. Установява се, че призовките за доброволно изпълнение са връчени на адвокат Е.П. в качеството на особен представител на тези длъжници на 20.11.2020 г. и в определения 14 - дневен срок на 30.11.2020 г. длъжниците чрез назначения им особен представител адвокат Пеев са депозирали писмени възражения по реда на чл. 414 от ГПК.

Установява се, че с разпореждане № 263896/03.12.2020 г. по ч.гр.д. № 4281/2012 г. ПлРС на основание чл. 415 ал. 1 от ГПК е указал на Банката – заявител да предяви иск по чл. 422 ал. 1 от ГПК за установяване съществуването на вземането си по издадената заповед по чл. 417 от ГПК против тези длъжници, което е връчено на Банката на 15.12.2020 г. и ИМ, депозирана пред ПлОС на 15.01.2021 г. от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София се явява подадена в указания от ПлРС срок.

Съгласно мотивите на т. 18 от ТР № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. на ОСТГК на ВКС, с иска по чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК се установява съществуване на вземане, за което в полза на кредитора има вече изпълнително основание – издадената заповед, както и изпълнителен лист, издаден въз основа на нея. Ако в заповедното производство са били заявени няколко вземания и заповедта за изпълнение е издадена, съответно искът по чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК е предявен за признаване за установено съществуването на повече от едно вземане, то е налице кумулативно съединяване на иски и всеки от тях има цена, която е от значение за родовата и функционална подсъдност на спора.

Установява се от представените по делото от ищеца писмени доказателства и служебно извършената проверка от съда в Търговския регистър, че по силата на вписване от **12.11.2019 г.** „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София се явява универсален правопреемник на цялото имущество на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София.

При съобразяване на гореизложеното, съдът приема, че с ИМ ищецът „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** е предявил против ответниците Ю.А.Г. и Д. Г. Г. обективно и субективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 ал. 1 ГПК вр. чл. 415 ГПК, които са допустими и следва да бъдат разгледани по същество. Същите са предявени от активно легитимирана страна, в случая правопреемник при условията на чл. 227 от ГПК на лицето, което е снабдено със заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС против пасивно легитимирани страни, в случая двама от солидарните длъжници по заповедта за незабавно изпълнение. Исковите са предявени в срока по чл. 415 ал. 1 от ГПК. Спорът с оглед цената на иска за главницата е родово подсъден на окръжен съд.

Съгласно разпоредбата на чл. 430 ал. 1 от ТЗ с договора за банков

кредит Банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката. Съгласно разпоредбата на чл. 432 ал. 1 ТЗ освен в предвидените в договора случаи Банката може да иска предсрочно връщане на сумата по кредита, когато: 1. той не се ползва за целта, за която е получен; 2. заемателят представя неверни сведения; 3. обезпечението стане недостатъчно и след покана не бъде допълнено в срок; 4. заемателят не връща други заеми към банката поради сериозно влошаване на финансовото си състояние. Съгласно разпоредбата на чл. 60 ал. 2 от Закона за кредитните институции, когато кредитът или отделни вноски от него не бъдат издължени на договорените дати за плащане, както и в случаите, когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски по кредита, банката може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от Гражданския процесуален кодекс въз основа на извлечение от счетоводните си книги.

Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с т. 18 на ТР № 4/18.08.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС „в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост.“ Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с ТР № 3/2017 г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС „1. Когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл. 76, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите. 2. размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.“

С оглед изложеното в ИМ, че задълженията на ответниците произтичат от неизпълнението на задължението им на солидарни длъжници на кредитополучателя по договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г., анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г. и анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., в тежест на ищеца е да докаже, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение са налице изискуеми парични вземания в претендираните размери за главница, възнаградителна лихва и наказателна лихва за забава, произтичащи от неизпълнение на задължението

на солидарните длъжници по посочения договор за кредит. В тежест на Банката – ищец е да докаже, че към тази дата са били налице основанията, уговорени в договора за кредит и същият е бил изискуем. В тежест на ответниците е да докажат, че са изпълнявали задълженията си по договора за кредит, както и възраженията си по действителността на договора за кредит и анексите към него.

Установява се от представения по делото от Банката - ищец по делото в оригинал договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. /л. 231-236/, че „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, в качеството на кредитодател е предоставила на „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представлявано от Ю.А.Г., в качеството на кредитополучател целеви кредит в размер на **75 000 евро** за погасяване на задълженията на дружеството към „Българска пощенска банка“ АД. Установява се от р. II чл. 3 ал. 3 и чл. 6 ал. 1 ал. от договора, че кредитът е предоставен за издължаване в пълен размер до края на договорения срок - 30.10.2007 г. и не по-късно от тази дата, като съгласно р. II чл. 3 ал. 4 от същата клауза страните са постигнали съгласие този срок да бъде продължаван с писмени анекси, подписани от страните. Установява се от р. II чл. 4 ал. 1 от договора, че страните са постигнали съгласие при подписване на договора дружеството - кредитополучател да заплати на Банката - кредитодател административна такса в размер на **1 %** върху размера на отпуснатия кредит за административни разходи по обслужването му. Установява се от р. II чл. 5 ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от договора, че страните са постигнали съгласие главницата по кредита да се олихвява с годишна лихва, определена като **сбор от Базисен Банков Лихвен Процент /ББЛП/ + надбавка от 3,5 %**, като дължимата лихва се начислява за реални календарни дни на база година от 360 дни и всички плащания на главницата, лихвите и други разходи по обслужване на кредита да се извършват във валутата, в която е отпуснат кредита. Установява се от р. II чл. 6 ал. 2 и ал. 3 от договора, че дължимата лихва по кредита се начислява ежемесечно от Банката и се издължава от кредитополучателя на датата на падежа всеки месец, като в случай, че падежът е в неприсъствен ден - в първия следващ работен ден. Установява се от р. II чл. 6 ал. 4 от договора, че дружеството – кредитополучател се е задължило да осигури по разплащателната си сметка в Банката необходимите парични средства за плащане на начислените лихви и главниците два работни дни преди падежа. Установява се от р. II чл. 7 ал. 1 и ал. 2 от договора, че страните са постигнали съгласие в случай, че

дружеството – кредитополучател забави плащането на главницата и/или начислените лихви независимо от причината за това, Банката- кредитодател да начислява наказателна лихва /неустойка/ върху просрочените суми в размер на **договорения лихвен процент + надбавка от 10 %**, като при наказателно олихвяване денят на падежите се счита за лихвен ден. Установява се от р. II чл. 8 ал. 1 и ал. 2 от договора, че дължимите суми от дружеството – кредитополучател е следвало да се издължават безкасово, като се събират от Банката служебно от всички сметки на кредитополучателя в Банката на падежа или първия работен ден, ако падежът е в неприсъствен ден. Установява се от р. III чл. 9 от договора за кредит, че дружеството – кредитополучател е поело редица задължения във връзка със сключване на договора, в това число да не разпределя печалба или дивиденди, да не продава ДМА на дружеството и да не намалява капитала си, да не се слива, влива и/или преобразува по друг начин с други юридически лица, освен ако получи изрично писмено съгласие на Банката за това, да осъществява на всеки три месеца по заемната си сметка оборот не по-малък от размера на отпуснатия кредит, да предоставя в определени в договора срокове посочени документи за съдебното и финансово състояние и др.. Установява се, че съгласно р. IV чл. 12 от договора за кредит дружеството – кредитополучател се е задължило да предостави в полза на Банката - кредитодател редица обезпечения, както следва: вписана втора по ред договорна ипотека, учредена в полза на Банката - кредитодател върху административно-битова и складова база с РЗП 853,60 кв.м. и дворно място от 1 885 кв.м., намиращи се в гр. Плевен, местност „Текийски орман“, имуществена застраховка на ипотекираното имущество в някое от посочените застрахователни дружества, запис на заповед, издаден от дружеството - кредитополучател и авалиран лично от представляващия го Ю.А.Г.. Установява се от представената по делото молба от „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен /л. 24 от делото/, че преди сключване на договора за кредит, на 13.10.2006 г. дружеството е поискало отпускане на кредитна линия в размер на **75 000 евро** за срок от 12 месеца, като е предложило за обезпечение земя и административно-битова и складова база на стойност 336 000 евро.

Установява се от представения по делото от Банката - ищец по делото анекс А01-661/2007 към договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. /л. 25/, че на **29.10.2007 г.** страните по договора за кредит са постигнали съгласие срокът за ползване и погасяване на кредита да се удължи до **30.12.2008 г.**, а

дружеството - кредитополучател да заплаща по сметка на Банката – кредитодател административна такса в размер на **0,8 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за съответния период, а останалите условия по кредита да останат непроменени. Установява се от анекса, че при сключването му дружеството – кредитополучател „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК ***** е представлявано от К.Г.Б. и Д. Г. Г., подписали анекса.

Установява се от представения по делото от Банката - ищец по делото в оригинал анекс А02-661/2008 г. към договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. /л. 237/, че на **30.12.2008 г.** страните по договора за кредит са постигнали съгласие срокът за ползване и погасяване на кредита да се удължи до **31.12.2009 г.**, а дружеството - кредитополучател да заплаща по сметка на Банката – кредитодател административна такса в размер на **1 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за съответния период. Установява се от анекса, че страните са договорили ново обезпечение на кредита, а именно: Д. Г. Г., В.А.Б. и К.Г.Б. да поемат задължение за поръчителство или солидарна отговорност по договора за кредит при условията на договор за поръчителство № 661-1/2009 и всички анекси към него, както и дружеството – кредитополучател да сключи задължително с посредничеството на посочен брокер и посочено застрахователно дружество имуществена застраховка върху ипотекираното имущество в полза на Банката – кредитодател, като останалите условия по кредита да останат непроменени. Установява се от анекса, че при сключването му дружеството – кредитополучател „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК ***** отново е представлявано от К.Г.Б. и Д. Г. Г., подписали анекса.

Установява се от представения по делото от Банката - ищец по делото в оригинал анекс А03-661/2009 г. към договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. /л. 238-239/, че на **10.11.2009 г.** страните по договора за кредит, заедно с лицата посочени като поръчители: „ГАРЕБО“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представлявано от И.В.В., К.Г.Б., Д. Г. Г., В.А.Б. и Ю.А.Г. са постигнали съгласие срокът за ползване и погасяване на кредита да се удължи до **31.12.2010 г.**, а дружеството - кредитополучател да заплаща по сметка на Банката –кредитодател административна такса в размер на **1 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за съответния период. Установява се от анекса, че страните са договорили ново обезпечение на кредита за новия срок на действието му, а именно: поемане на задължения за поръчителство от ГАРЕБО“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК ***** и Ю.А.Г. при условията на договор за поръчителство № 661-2/2009. Установява се от анекса, че при сключването му дружеството – кредитополучател „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК ***** отново е представлявано от К.Г.Б. и Д. Г. Г., подписали анекса.

Установява се от представения по делото от Банката - ищец по делото в оригинал анекс А04-661/2010 г. към договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. /л. 240-241/, че на **01.11.2010 г.** страните по договора за кредит,

заедно с лицата посочени като солидарни длъжници: „ГАРЕБО“ ЕООД, гр. Плевен, ЕИК *****, представлявано от И.В.В., „ЕГЕЯ-43“ ООД, ЕИК *****, представлявано от П.Т.Д., К.Г.Б., Д. Г. Г., В.А.Б., Ю.А.Г., П.Т.Д. и Г.Т.Д. са постигнали съгласие срокът за ползване и погасяване на кредита да се удължи до **30.12.2011 г.**, а дружеството - кредитополучател да заплаща по сметка на Банката – кредитодател административна такса в размер на **0,5 %** върху размера на отпуснатия кредит за разходи по обслужването му за съответния период. Установява се от анекса, че страните са договорили посочените като солидарни длъжници физически и юридически лица да носят солидарна отговорност заедно с дружеството – кредитополучател за заплащане на всички задължения по договора за кредит спрямо Банката-кредитодател по договора за кредит до окончателното му погасяване без да се освобождава от задълженията си по договора дружеството – кредитополучател. Установява се от анекса, че при сключването му дружеството – кредитополучател „Г. И Б“ ООД, гр. Плевен, ЕИК ***** отново е представлявано от К.Г.Б. и Д. Г. Г., подписали анекса.

С отговора на ИМ особеният представител на ответниците адвокат А. е оспорил истинността относно автентичността на подписите, положени от ответниците Д. Г. Г. и Ю.А.Г. върху договора за кредит № 661/2006, сключен на 06.11.2006 г., в частта относно подписа положен от Ю.А.Г. в качеството на „Г. и Б“ ООД и авалист; анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г. в частта относно подписа положен от Д. Г. Г. като съдлъжник; анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г. и анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., в частта относно подписите положени от ответниците Д. Г. Г. и Ю.А.Г., поради което с определение, постановено в о.с.з. на 17.09.2021 г. след като ищецът е заявил, че ще се ползва от оспорените документи, съдът е открил

производство по реда на чл. 193 от ГПК и е указал доказателствената тежест в това производство върху ответника. Установи се от заключението на вещото лице М.М. по приетата съдебно - почеркова експертиза /л. 255-261/, което не е оспорено от страните и като компетентно изготвено съдът възприема, че подписите за кредитополучател или поръчител в договора и трите оспорени анекса положен от всеки от ответниците, поради което като съобрази заключението съдът приема, че оспорването по реда на чл. 193 от ГПК е извършено неуспешно от ответника, оспорените документи са истински и удостоверяват постигане на съгласие между страните за посочените в договора и анексите обстоятелства.

Установява се от заключението на вещото лице П.К. по приетата СИЕ, което като компетентно изготвено съдът възприема, че кредитът по договора, че по кредита и анексите към него главницата в размер на **75 000 евро** не е погасявана, а е погасена частично начислената възнаградителна лихва по кредита. Вещото лице установява, че по кредита е заплатена сумата от **33 153,80 евро** за погасяване на възнаградителната лихва по кредита при начислена възнаградителна лихва в размер на **35 634 евро** и непогасения остатък на възнаградителната лихва е в размер на **2 478,94 евро**. Видно от

вложената таблица в заключението, че последната платена по кредита възнаградителна лихва е на 30.08.2011 г., а след тази дата начислената възнаградителна лихва с падежи 30.09.2011 г., 30.10.2011 г., 30.11.2011 г. и 30.12.2011 г. не е заплащана и сумата от четирите вноски формира дължимата сума в размер на **2 478,94 евро** за дължима възнаградителна лихва. Вещото лице установява, че по кредита не е заплащана начислената наказателна лихва в размер на **8 413,02 евро**, поради което непогасения остатък от нея е в същия размер. Вещото лице установява, че съгласно действащата Методология за определяне на лихвените проценти на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София до 23.07.2014 г., т.е. за периода на действие на процесния договор за кредит, налични на сайта на Банката – ищец, БЛПБ се образува от средните стойности на всички привлечени средства на Банката, завишена със стойността на законоопределени разходи за МЗР /минимални задължителни резерви/, ФГВ /Фонд за гарантиране на влоговете/ и административно управленските разходи на Банката и подлежи на разглеждане веднъж месечно от Комитета за управление на активи и пасиви на Банката /КУАПБ/, като при промяната му кредитополучателите се уведомяват по подходящ начин съгласно действащите ОУ. Вещото лице установява, че съгласно предоставена му таблица от Банката – ищец БЛПБ в евро за периода от 27.06.2006 г. до 09.11.2009 г. се променил като е нараснал от **4 %** въз основа на решение № 4/27.03.2006 г. на КУАПБ до **7.5 %** въз основа на решение № 4/27.03.2006 г. на КУАПБ и съответно възнаградителната лихва по кредита с договорената надбавка в размер на **3,5 %** към БЛПБ се е променяла като процент за този период, както следва: от размер **7,5 %** при сключване на договора в размери съответно: **8,25 %** от 01.10.2007 г. преди сключване на анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., **8,75 %** от 01.04.2008 г. по време на действие на анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., **9,25 %** от 23.09.2008 г. по време на действие на анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г. и се е запазила в този размер по време на действие на анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г. и анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г.. Вещото лице установява, че ако се възприеме размер на възнаградителната лихва за целия период на действие на договора до 30.12.2011 г. с оглед поставената от особения представител на ответниците задача дължимата възнаградителна лихва по кредита би била в размер на **29 062 евро**, поради което при платена възнаградителна лихва в размер на **33 153,80 евро** по кредита ще е надплатена сумата от **4 091,80 евро**.

Установява се от представените по делото от Банката - ищец протоколи от заседания на Изпълнителния комитет на Банката – кредитодател, а именно протокол № 3/24.03.2006 г., протокол № 10/21.09.2007 г., протокол № 4/27.03.2008 г., протокол № 11/16.09.2008 г., протокол № 13/29.10.2008 г. и протокол № 8/02.11.2009 г. /л. 204- 230 от делото/, че същите удостоверяват взетите решения от посочения орган на Банката – кредитодател за едностранно изменение на БЛПБ по договорите за кредит в лева и евро, считано от посочените във всеки от протоколите дати.

Установява се от представената по делото от Банката – ищец разпечатка

от интернет страница на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София /л. 203 от делото/, че към 10.03.2015 г. Банката – кредитополучател е представила по общодостъпен начин на клиентите си Методологията си за определяне на лихвените проценти на Банката, приложима по договори за кредит до 23.07.2014 г., в която е посочена дефиниция за БЛПБ, начина на определянето му от КУАП на Банката, начина на уведомяване на клиентите за промяната на БЛПБ в съответствие със законовите изисквания и ОУ на Банката.

По делото от страна на Банката – ищец са представени и различни Общи условия /ОУ/ за банкови сделки на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София /л. 162-201 от делото/, като върху едни от тях е посочено, че са в сила, считано от 12.02.2007 г., но доколкото върху никой от екземплярите на представените ОУ не е поставен подпис от дружеството – кредитополучател или встъпилите в последствие по договора солидарни длъжници, в това число ответниците по кредита и липсват доказателства относно разгласяването им не може да се направи обоснован извод както за какъв период кои от ОУ на Банката са действали, съответно са относими към процесния договор за кредит и анексите към него, така и че са станали известни на дружеството – кредитополучател или встъпилите в последствие по договора ответници като солидарни длъжници, респ. договорът за кредит е сключен при приложими ОУ и същите са неразделна част от него при условията на чл. 298 ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, съответно анексите са сключени при конкретни ОУ.

Като съобрази представените по делото писмени доказателства, съдът приема, че между „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София и „Г. и Б“ ООД, гр. Плевен е сключен на 06.11.2006 г. договор за кредит № 661/2006 г., по силата на който кредитодателят е предоставил на кредитополучателя кредит в размер на **75 000 евро**, а последният се е задължил наред с останалите поети задължения да заплаща ежемесечно възнаградителна лихва в посочен от Банката размер, подлежащ на едностранно изменение от Банката, както и да върне преди изтичане на срока на договора на **30.11.2007 г.** Договорът за кредит в конкретният случай няма характер на договор за потребителски кредит, тъй като дружеството – кредитодател е юридическо лице, търговец и няма качеството на потребител по смисъла на §13 т. 1 от ДР на ЗЗП, поради което не следва да се обсъждат подробно възраженията на особения представител на ответниците за нищожност на договора като цяло или на клаузите на чл. 5 ал. 2 и чл. 7 ал. 1 от договора поради противоречие с императивни разпоредби на ЗЗП. При съобразяване на цитираните по-горе клаузи на договора за кредит в тяхната съвкупност може да се направи обоснован извод, че при сключване на процесния договор за кредит от ответника Ю.Г. същият е действал в качеството на представляващ на

търговското дружество - кредитополучател „Г. и Б“ ООД, гр. Плевен, а не в личен интерес като физическо лице. С предоставената по кредита парична сума е погасено задължение на търговското дружество към друга банка, т.е. кредита е предоставен във връзка с търговската дейност на дружеството, за което е поело определени в договора задължения свързани със съдебното му и финансово състояние, поради което може да се направи обоснован извод, че при сключване на конкретния договор за кредит дружеството няма качеството "потребител" както по смисъла на чл. 2 б. "б" от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, така и съгласно и легалната дефиниция на § 13 ал. 1 т. 1 от ДР на ЗЗП, тъй като извършваната от него дейност е търговска и кредитът е отпуснат за обслужване на тази дейност. Обстоятелството, че по силата на последният сключен на **01.11.2010 г.** към договора за кредит анекс А04-661/2010 г. ответниците Д.Г. и Ю.Г. при условията на чл. 121 и сл. вр. чл. 101 от ЗЗД са встъпили като солидарни длъжници на дружеството – кредитополучател в дълга на същото по договора за кредит по отношение на съществуващите към този момент задължения на дружеството по договора за кредит и са поели задължения по договора до изтичане на срока му не изменя предмета на договора като банков кредит, сключен между търговци и не води до възникване на права за ответниците като потребители по договор за потребителски кредит, тъй като релевантна е целта, за която е отпуснат и усвоен кредита. Дружеството – кредитополучател е търговец, който е имал възможност да се прецени търговския си риск при поемане на задължение да заплаща възнаградителна лихва, чиито размер се променя едностранно от Банката – кредитодател, както и при поемане на задължение да заплаща неустойка за забава върху просрочените вноски за възнаградителна лихва по договора за кредит и върху просрочената главница, поради което не може да се позовава на нищожност поради нарушение на принципа на добросъвестност между страните по договора и нарушение на равнопоставеността на страните по договора, респ. на нарушаване на добрите нрави и морала от страна на Банката на кредитодател при сключване на договора за кредит. Ответниците в качеството на встъпили в дълга на кредитополучателя, респ. поели задължения по договора солидарно с кредитополучателя са изразили писмено съгласието си с условията, при които е сключен договора за кредит, вкл. относно размера на дължимата

възнаградителна лихва за периода до края на срока на договора и начина на определяне на нейния размер и тъй като по конкретния договор нямат качеството на потребители неоснователни според съда са и възраженията на особения представител на ответниците за липса на основания от страна на Банката за начисляване на по-висок размер на възнаградителната лихва от първоначално договорения в размер на 7,5 % при наличие на доказателства за надлежно взети решения от орган на Банката за определяне на нов по-висок размер на БЛПБ. С оглед гореизложеното съдът приема, че възраженията на особения представител на ответниците за нищожност на договора за кредит като цяло или на отделни негови клаузи, респ. на анексите към него основани на потребителска защита следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни.

Съдът приема за неоснователни и възраженията на особения представител на ответниците за недължимост на начислената на основание чл. 7 от договора наказателна лихва /неустойка/ поради нищожност на клаузата като водеща до анатоцизъм, разбиран като уговаряне на лихва върху лихва в нарушение на чл. 10 ал. 2 от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 10 ал. 2 от ЗЗД олихвяването на изтекли лихви става съобразно наредбите на Българската народна банка. Съгласно разпоредбата на чл. 294 ал. 2 от ТЗ между търговци е допустимо уговаряне на лихва върху лихва. С оглед изложените по-горе правни изводи, съгласно които процесния договор за банков кредит е именно договор за кредит между търговци, съдът приема, че принципно олихвяването на изтекли лихви е допустимо. В конкретният случай според съда не е налице уговаряне на олихвяване на изтекли лихви или увеличаване на размера на дълга чрез реструктуриране на задължения по кредита и увеличаване на главницата с размера на възнаградителната лихва, тъй като безспорно се установява по делото, че в анексите към договора за кредит страните не са променяли размера на главницата по кредита и същата като основа за начисляване на възнаградителната лихва е останала непроменена до изтичане на срока на последния анекс към договора за кредит. Съдът приема, че начисляването на неустойка за забава върху просрочената погасителна вноска за възнаградителната лихва по кредита не съставлява анатоцизъм, т.е. начисляване на лихва върху лихва в нарушение на чл. 10 ал. 2 от ЗЗД и клаузата не е уговорена в противоречие със закона при условията на чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД. Възнаградителната лихва съставлява

възнаграждението на Банката за осъществяването на услугата по предоставяне на паричните средства, поради което забавата на дружеството – кредитодател и солидарните му съдлъжници, в това число ответниците по делото да заплатят това възнаграждение на уговорената дата на падежа му дава според съда право на Банката - кредитодател да начисли наказателна лихва за забава /неустойка/ върху просрочената възнаградителна лихва, поради което не може да се направи обоснован извод, че договорената неустойка по договора за кредит излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. С оглед приложимата разпоредба на чл. 309 от ТЗ размерът на същата като уговорена между търговци не може да бъде намаляван. При тези правни изводи съдът приема, че клаузата на чл. 7 от договора между страните не се намира в противоречие с разпоредбата на чл. 10 ал. 2 от ЗЗД и не е нищожна при условията на чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД.

Налице е неизпълнение на задълженията на дружеството – кредитополучател и встъпилите при условията на чл. 121 и сл. вр. чл. 101 от ЗЗД негови солидарни длъжници, едни от които са ответниците по делото за заплащане на дължимата главница по кредита, както и начислени възнаградителни лихви по кредита с падежи 30.09.2011 г., 30.10.2011 г., 30.11.2011 г. и 30.12.2011 г. , поради което при съобразяване на заключението на вещото лице по приетата СИЕ следва да се приеме, че след изтичане на срока на договора - 30.12.2011 г. към датата на подаване на заявлението по реда на чл. 417 от ГПК – 24.07.2012 г., дружеството – кредитополучател „Г. и Б“ ООД, гр. Плевен е дължало на Банката – кредитодател сумата от **75 000 евро**, представляваща изцяло непогасена главница по кредита, непогасения остатък на възнаградителната лихва в размер на **2 478,94 евро** и начислената наказателна лихва в размер на **8 413,02 евро** за периода на забава от изтичане на срока на договора до датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК. Ответниците Ю.Г. и Д.Г. са встъпили като съдлъжници при условията на чл. 121 и сл. вр. чл. 101 от ГПК в задължението на „Г. и Б“ ООД, гр. Плевен по договора за кредит в обема, в който е било към датата на встъпването им с анекс А04-661/2010 г. на **01.11.2010 г.** по съглашение с кредитора Банката – кредитодател и с длъжника дружеството - кредитополучател „Г. и Б“ ООД, гр. Плевен, поради което като встъпили в дълга лица отговарят заедно с първоначалния длъжник към Банката - кредитор като солидарни длъжници за заплащането на всички задължения по договора за кредит, в това число

главница, възнаградителна лихва и наказателна лихва.

Налице са основанията на чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ал. 1 ГПК и предявените иски за установяване на вземанията на Банката – ищец, в качеството на правопреемник на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** към ответниците, за които в полза на Банката е издадена заповед за незабавно изпълнение следва да бъдат уважени изцяло като основателни и доказани със законните от това правни последици.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСТГК на ВКС съдът, който разглежда иска по реда на чл. 422 вр. чл. 415 ал. 1 ГПК следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

На основание чл. 78 ал. 1 ГПК с оглед уважаването на предявените иски в полза на Банката - ищец следва да бъдат присъдени направените по делото в заповедното и исковото производство съдебни разноски, както следва:

3359,77 лв. за държавна такса в заповедното производство и

3359,77 лв. за държавна такса в исковото производство, **240 лв. с ДДС** за адвокатско възнаграждение в исковото производство, **465 лв.** за възнаграждение на вещо лице по СИЕ в исковото производство, **4 890 лв.** за възнаграждение на особен представител в исковото производство или общо **8 954,77 лв.** за разноски в исковото производство.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено на основание чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ал. 1 ГПК по иск на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, *****, представлявано по делото от АД „Токушев и съдружници“ чрез пълномощниците му адвокат С.Д. от САК и адвокат Б.К. от САК, в качеството на правопреемник на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** против Д. Г. Г., ЕГН ***** и Ю.А.Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Плевен, *****, че Д. Г. Г., ЕГН ***** и Ю.А.Г., ЕГН ***** **ДЪЛЖАТ СОЛИДАРНО** на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****, чийто правопреемник е „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК ***** по договор за кредит № 661/2006 от 06.11.2006 г. и анексите към него - анекс № А01-661/2007 от 29.10.2007 г., анекс № А02-661/2008 от 30.12.2008 г., анекс № А03-661/2009 от 10.11.2009 г. и анекс № А04-661/2010 от 01.10.2010 г., следните парични суми:

сумата от **75 000 евро**, представляваща непогасена главница по договора, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение – 24.07.2012 г. до

окончателното плащане на вземането;

сумата от **2 478,94 евро**, представляваща непогасена възнаградителна лихва по договора за **периода от 30.08.2011 г. до 29.12.2011 г.**,

сумата от **8 413,02 евро**, представляваща наказателна лихва за забава /неустойка/ за периода от **30.12.2011 г. до 23.07.2012 г.**,

за които парични суми е издадена **заповед № 3681/09.10.2012 г.** за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по **ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на Плевенския РС** в полза на кредитора „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 ГПК Д. Г. Г., ЕГН ***** и Ю.А.Г., ЕГН ***** и двамата от гр. Плевен, ***** **ЗАПЛАТЯТ ОБЩО** на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, гр. София, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ***** , представлявано по делото от АД „Токушев и съдружници“ чрез пълномощниците му адвокат С.Д. от САК и адвокат Б.К. от САК направените в заповедното производство по **ч.гр.д. № 4281/2012 г. по описа на ПлРС** разноси в **размер от 3359,77 лв.** и направените в настоящото исково производство разноси по делото в **общ размер от 8 954,77 лв..**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Великотърновски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, с въззивна жалба.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____